

Ε P S I L O N

S C I E N C E

F I C T I O N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI-DAN PAVELESCU

MARY DORIA

RUSSELL

PASĂREA DOMNULUI

Ε P S I L O N

S C I E N C E

F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ ȘI NOTE DE
BOGDAN PERDIVARĂ

TREI

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:

Magdalena Mărculescu

DESIGN:

Faber Studio
Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:

Luciana Vlad

DTP:

Eugenia Ursu

CORECTURĂ:

Rodica Petcu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSSELL, MARY DORIA

Pasărea Domnului/ Mary Doria Russell ;
trad.: Bogdan Perdivară. – București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-708-0
I. Perdivară, Bogdan (trad.)

351.746.1(498)"1965/1989"

Titlul original: The Sparrow

Autor: Mary Doria Russell

Copyright © 1996 by Mary Doria Russell

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978 - 973 - 707 - 708 - 0

PROLOG

Era, retrospectiv vorbind, previzibil. Totul, în istoria Societății lui Isus, dădea măsura iscusinței și eficienței sale în acțiune, explorare și cercetare. În timpul epocii pe care europenilor le plăcea s-o numească Era Descoperirilor, preoții iezuiți nu se aflaseră niciodată la mai puțin de un an sau doi în urma celor care stabileau contactele inițiale cu populații până atunci necunoscute; iezuiții erau, cu adevărat, în avangarda exploratorilor.

Națiunilor Unite le-au trebuit ani întregi ca să ajungă la o decizie pe care Societatea lui Isus a luat-o în zece zile. La New York, diplomații au dezbătut îndelung și minuțios, cu multe întreruperi și amânări, dacă și de ce ar fi trebuit consumate resurse umane în încercarea de a contacta lumea ce avea să fie cunoscută drept Rakhat, când atâtea nevoi presante se cereau satisfăcute pe Pământ. La Roma, problema nu s-a pus în termeni de pro sau contra;

s-a discutat despre cât de curând putea fi încercată misiunea și cine putea fi trimis.

Societatea nu cerea permisiunea niciunui guvern laic. Acționa după principii proprii, cu mijloace proprii, sub autoritate papală. Misiunea pe Rakhat a fost abordată nu atât în secret, cât mai degrabă în particular — o distincție subtilă, însă una pe care Societatea nu a simțit nevoia de a o explica sau justifica atunci când veștile au răzbătut câțiva ani mai târziu.

Oamenii de știință iezuiți plecau să învețe, și nu să facă prozelitism. Se duceau ca să-i cunoască și să-i iubească pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Porneau din motivele pentru care iezuiții plecaseră, întotdeauna, către cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Plecau *ad maiorem Dei gloriam*, pentru mărirea slavei lui Dumnezeu.

Nu voiau să facă nimănui vreun rău.

1. ROMA

decembrie 2059

În 7 decembrie 2059, Emilio Sandoz era externat din salo-
nul de carantină al spitalului Salvator Mundi și transpor-
tat, într-o mașină de pâine, la sediul iezuit numărul 5 din
Borgo Santo Spirito, la câteva minute de Vatican, dincolo
de Piața San Pietro. În următoarea zi, ignorând întrebă-
rile țipate și răcnetele furioase ale jurnaliștilor, un purtător
de cuvânt iezuit citea o scurtă declarație înaintea gloatei
mânioase și frustrate care se adunase în fața ușii masive
de la numărul 5.

„Din câte știm, părintele Emilio Sandoz este singu-
rul supraviețuitor al misiunii iezuite pe Rakhat. Dorim
să mulțumim din nou Națiunilor Unite, Consorțiului de
Contact și Diviziei de Exploatare Minieră a Asteroizilor
de la Corporația Ohbayashi pentru că au făcut posibilă
reîntoarcerea părintelui Sandoz. Nu avem informa-
ții suplimentare privind soarta membrilor echipajului
Consoțiului de Contact; îi pomenim în rugăciunile noas-
tre. Părintele Sandoz este prea bolnav pentru a răspunde
la întrebări, iar recuperarea sa va dura, cel mai probabil,
luni bune. Până atunci nu dorim să emitem alte comenta-
rii referitoare la misiunea iezuită sau la declarațiile făcute
de Consoțiul de Contact în privința conduitei părintelui
Sandoz pe Rakhat.“

Era doar o strategie pentru a câștiga timp.

Sigur, era adevărat că Sandoz nu se simțea bine. Întregul trup al bărbatului era învinețit de erupții hemoragice spontane, în locurile în care capilarele se rupseseră și-și vărsaseră conținutul sub piele. Gingiile nu-i mai sângerau, dar avea să treacă vreme lungă până să poată mânca normal. Și trebuia, în cele din urmă, să se facă ceva cu mâinile lui.

Acum însă efectele combinate ale scorbutului, anemiei și extenuării îl țineau adormit douăzeci de ore pe zi. Când se trezea, zăcea nemișcat, ghemuit ca un fetus și aproape la fel de neajutorat.

Ușa ce dădea în cămăruța lui rămăsese, în săptămânile acelea de început, aproape întotdeauna deschisă. Într-o după-amiază, gândindu-se să-l ferească pe părintele Sandoz de deranj, fiindcă se rașcheta parchetul de pe hol, fratele Edward Behr o închisese, deși fusese avertizat de către personalul spitalului Salvator Mundi să n-o facă. Întâmplător, Sandoz se trezise și se văzuse închis. Fratele Edward nu repetase greșeala.

Vincenzo Giuliani, Părintele General al Societății lui Isus, venea în fiecare dimineață să-l vadă pe bolnav. Nu știa dacă Sandoz e conștient că este observat; un sentiment familiar. Pe când era foarte tânăr, când Părintele General nu era decât un Vince Giuliani oarecare, Emilio Sandoz, care se afla cu un an înaintea lui în procesul de formare preoțească ce dura un deceniu, îl fascinasese. Ciudat băiat Sandoz ăsta. Un om care te nedumerea. Vincenzo Giuliani își construise cariera de om de stat înțelegând alți oameni, dar pe acesta nu izbutise să-l înțeleagă.

Privindu-l țintă pe Emilio, acum bolnav și aproape mut, Giuliani știa că era prea puțin probabil ca Sandoz să-și dezvăluie secretele prea curând. Asta nu-l necăjea.

Vincenzo Giuliani era un bărbat răbdător. Trebuia să fii astfel ca să-ți meargă bine la Roma, unde timpul se măsoară nu în veacuri, ci în milenii, unde răbdarea și strategiile de durată fuseseră dintotdeauna particularități ale vieții politice. Orașul dăduse numele puterii de a răbda — *Romanità*. Aceasta exclude emoția, graba, îndoiala. *Romanità* zăbovește, evaluează situația și acționează nemilos la timpul potrivit. *Romanità* se bazează pe convingerea absolută că succesul va veni în cele din urmă și se sprijină pe un principiu major, *Cunctando regitur mundus*: Cu răbdare se cucerește lumea.

Așa că și acum, după șaiszeci de ani, Vincenzo Giuliani nu se simțea agasat de inabilitatea de a-l înțelege pe Emilio Sandoz, ci nutrea doar sentimentul satisfacției ce avea să vină când așteptarea urma să-și arate roadele.

Secretarul personal al Părintelui General îl contactase pe părintele John Candotti de ziua Pruncilor Nevinovați, la trei săptămâni după sosirea lui Emilio la numărul 5. „Sandoz s-a înzdrăvenit îndeajuns, îl puteți vedea acum“, îl informase Johannes Voelker pe Candotti. „Să fiți acolo la două.“

Să fie acolo la două! cugetă cu iritare John, pornind către cetatea Vaticanului dinspre căminul unde tocmai i se repartizase o încăpere mică și îmbâcsită a cărei fereastră dădea spre zidurile romane — piatra era la centimetri, doar, de deschizătura lipsită de rost. Candotti mai avusese de-a face cu Voelker de câteva ori de când sosise, iar austriacul îi displicuse din start. Lui John Candotti, de fapt, nu-i era pe plac nimic din situația de față.

Nu înțelegea, de pildă, de ce-l băgaseră în povestea asta. Nici avocat de meserie și nici savant, John Candotti era mulțumit că abordase partea cea mai puțin prestigioasă a căii iezuite — Publică sau Predică — și era băgat până peste cap în pregătirile pentru programul de Crăciun al școlii de gramatică atunci când fusese contactat de superiorul său, care-i spusese să ia avionul spre Roma la sfârșitul săptămânii. „Părintele General dorește să-l asistați pe Emilio Sandoz.“ Atât ținuse ședința de informare. John auzise de Sandoz, evident. Dar John nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut să-i fie de folos omului acela. Când ceruse o explicație, nu izbutise să stoarcă de la nimeni un răspuns direct. Îi lipsea practica pentru asemenea lucruri; subtilitatea și ocolișurile nu se prea practicau la Chicago.

Și iat-o, Roma însăși. La petrecerea de plecare improvizată, toți se bucuraseră pentru el. „Roma, Johnny!“ Atâta istorie, bisericile așa de frumoase, arta. Se simțise și el încântat, dobitoc ce era. De unde să știe?

John Candotti provenea de pe un tărâm plat, cu străzi drepte și cvartale de clădiri pătrătoase; nimic din Chicago nu-l pregătise pentru realitatea din Roma. Cel mai rău era când reușea totuși să vadă clădirea la care voia să ajungă, dar descoperea că strada se tot curba îndepărtându-se, aducându-l în altă piațetă drăguță cu altă fântână frumoșică, lepădându-l pe altă alee ce nu ducea nicăieri. Încă o oră în plus de blocaj și frustrare printre dealuri, drumuri șerpuite, rețele întortocheate de străduțe ce miroseau a pișat de motan și sos de roșii. Nu suporta să se rătăcească și se rătăcea neconținut. Îl scotea din sărute să întârzie și întârzia mereu. Primele cinci minute ale fiecărei conversații constau în scuzele lui John pentru că întârziase și

în asigurările cunoștințelor sale din Roma că nu era nicio problemă.

Dar oricum îl călca pe nervi, așa că pășea tot mai iute și mai iute, încercând să ajungă măcar o dată la timp în reședința iezuită, strângând în juru-i o escortă de copilași gălăgioși și batjocoritori, încântați de arătarea osoasă, cu nasul mare, fâșâind din sutană și mișcând viguros din brațe.

— Îmi pare rău că v-am făcut să mă așteptați.

John Candotti își repetase scuzele în fața tuturor celor pe care-i întâlnește pe drumul spre camera lui Sandoz și, până la urmă, chiar în fața lui Sandoz însuși, după ce frațele Edward Behr îl primise înăuntru și-l lăsase singur cu bolnavul.

— E încă o mulțime imensă afară. Mai pleacă vreodată? Mă numesc John Candotti. Părintele General mi-a cerut să vă ajut pe parcursul audierilor. Mă bucur să vă cunosc.

Întinse mâna fără să se gândească, apoi și-o retrase cu stânjeneală când își aminti.

Sandoz nu se ridică din scaunul său poziționat lângă fereastră și, la început, lăsă impresia că nu vrea sau nu poate să se uite în direcția lui Candotti. John văzuse imagini din arhivă cu el, desigur, dar Sandoz era mult mai mărunț decât se aștepta, mult mai subțiratic; vârstnic, dar nu atât cât ar fi trebuit să fie. Cum era calculul? Șaptesprezece ani dus, aproape patru pe Rakhat, șaptesprezece întors, dar mai era și efectul de relativitate, datorat călătoriei cu viteză apropiată de cea a luminii. Născut

cu un an înaintea Părintelui General, care se apropia de optzeci de ani, vârsta biologică a lui Sandoz fusese estimată de medici la aproximativ patruzeci și cinci de ani. Ani grei, după cum arăta, dar nu foarte mulți.

Tăcerea persistă vreme îndelungată. Încercând să nu se holbeze la palmele lui Sandoz, John începu să se întrebe dacă nu cumva ar trebui, pur și simplu, să plece. E mult prea curând, gândi el, Voelker a luat-o razna. Apoi, într-un târziu, îl auzi pe Sandoz întrebând:

— Englez?

— American, părinte. Fratele Edward e englez, eu sunt american.

— Nu, zise Sandoz după o vreme. *La lengua*. Engleză. John descoperi, cu o tresărire, că fusese înțeles greșit.

— Da. Vorbesc și un pic de spaniolă, dacă preferați.

— Era italiană, *creo*. *Antes* — înainte, vreau să zic. În spital. *Sipaj* — *si yo...*

Se opri, pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar se stăpâni și vorbi pe un ton hotărât.

— Ar ajuta... dacă aş auzi... doar o singură limbă pentru o vreme. Engleza e în regulă.

— Sigur, nicio problemă. Rămânem la engleză, zise John, zguduit. Nu-i spusese nimeni că Sandoz era atât de afectat.

— O să fie o vizită scurtă, părinte. Vreau doar să mă prezint și să văd cum vă simțiți. Nu-i nicio grabă cu pregătirile pentru audieri. Sunt sigur că se pot amâna până ce o să vă simțiți destul de bine ca să...

— Ca să ce? Întrebă Sandoz, privindu-l pentru prima oară direct în față pe Candotti. Figură brăzdată adânc, nas acvilin ce trăda strămoși indieni, pomeți lați, atitudine fermă. Candotti nu și-l putea imagina râzând.

Ca să vă apărați, îi veni lui John să zică, dar părea o răutate.

— Ca să explicați ce s-a întâmplat.

Tăcerea din reședință era sesizabilă, mai ales lângă fereastră, unde se putea auzi nesfârșitul carnaval de zgomete al orașului. O femeie își certa copilul în greacă. Primpregur forfoteau turiști și reporteri, aruncându-și strigăte peste rumoarea constantă a mulțimilor și a traficului taxiurilor. Se făceau reparații febrile pentru ca Orașul Etern să nu cadă în ruine, muncitorii răcneau și mașinăriile huruiau.

— N-am nimic a vă spune, își feri iarăși privirea Sandoz. O să mă retrag din Societate.

— Părinte Sandoz... părinte, doar nu vă așteptați ca Societatea să vă lase să plecați așa, fără să afle ce s-a întâmplat acolo. Poate nu doriți să aveți de-a face cu audierile, dar ce se întâmplă aici e nimic pe lângă ce-o să aveți de pătimit afară, din clipa când ieșiți pe ușă, zise John. Dacă înțelegem, am putea să vă ajutăm. Să vă ușurăm situația, poate?

Nu primi niciun răspuns, văzu doar cum figura așezată în profil, lângă fereastră, se înăsprește un pic.

— Bun, uitați cum facem. Mă întorc în câteva zile. Când vă simțiți mai bine, da? Pot să vă aduc ceva? Pot să contactez pe cineva pentru dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc.

Vocea era lipsită de vlagă.

John își înăbuși un oftat de exasperare și se întoarse spre ușă. În trecere, zări o schiță, aflată pe tăblia unui birou mic, simplu. Era realizată pe ceva ce aducea cu hârtia, desenată cu o vopsea ce semăna cu cerneala. Un grup de VaRakhati. Figuri de o covârșitoare demnitate și

de un farmec considerabil. Ochi extraordinari, tiviți de gene care să-i apere de strălucirea puternică a soarelui. Ciudat, dar îți puteai da seama că era vorba de indivizi neobișnuit de arătoși, chiar și fără să fii familiarizat cu standardele lor de frumusețe. John Candotti luă desenul și-l privi mai îndeaproape. Sandoz se ridică și făcu spre el doi pași iuți.

Era probabil pe jumătate cât el și bolnav ca naiba, dar John Candotti, veteran al străzilor din Chicago, tresări și bătu în retragere. Simțindu-se pus la zid, își mască stânjeneala cu un zâmbet și așează desenul la loc pe birou.

— Sunt o rasă frumoasă, nu-i așa? își încercă norocul, străduindu-se să abată emoțiile care-l frământau pe bărbatul din fața lui, oricare vor fi fost. Ăă... persoanele din imagine... prieteni de-ai dumneavoastră, presupun?

Sandoz dădu înapoi și-l privi câteva clipe pe John, ca și cum i-ar fi evaluat reacția. Razele soarelui, din spate, îi luminau părul, iar contrastul îi ascundea expresia. Dacă încăperea ar fi fost mai bine luminată sau dacă John Candotti l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi recunoscut o bizară solemnitate ce preceda, la Sandoz, orice declarație la care acesta se aștepta să inducă hilaritate sau furie. Sandoz ezită, dar găsi apoi cuvântul pe care-l căuta.

— Colegi, zise într-un târziu.

Johannes Voelker își închise tableta, la capătul obișnuitei întâlniri matinale cu Părintele General, dar nu se ridică să plece. Rămase în schimb și cercetă figura lui Vincenzo Giuliani, care părea să se concentreze asupra muncii sale, transcriindu-și propriile notițe

despre evenimentele zilei și deciziile despre care tocmai discutaseră.

De treizeci și patru de ani Părinte General, Giuliani era un manager impresionant. Un bărbat masiv, cu o chelie ce-l făcea atrăgător, cu spatele drept și teribil de puternic pentru vârsta sa. Istoric de profesie, politician prin natură, Vincenzo Giuliani călăuzise Societatea lui Isus prin vremuri tulburi, reparând unele dintre daunele produse de Sandoz. Implicase oameni în studierea hidrologiei și a islamismului — asta recuperase o anume bunăvoință publică. Dacă n-ar fi fost iezuiții din Iran și Egipt, n-ar fi existat niciun avertisment înainte de ultimul atac. Ce-i al lui e al lui, cugetă Voelker, așteptând cu răbdare ca Giuliani să-i acorde atenție.

Părintele General oftă și ridică ochii către secretarul său, un bărbat neîmbietor, de vreo treizeci și cinci de ani, cu tendințe de îngrășare și păr nisipos, drept, ce i se lipsea de țeastă. Voelker arăta ca o imagine mută a lucrului neterminat, sprijinit de speteaza scaunului, cu brațele încrucișate în dreptul mijlocului îngroșat.

— Bun, dă-i drumul. Spune ce ai de spus, îi ordonă Giuliani pe un ton iritat.

— Sandoz.

— Ce-i cu el?

— Întocmai.

Giuliani se întoarce la notițele lui.

— Lumea începea să uite, zise Voelker. Ar fi fost, poate, mai bine pentru toți dacă Sandoz ar fi fost ucis cu ceilalți.

— Ehei, părinte Voelker, zise Giuliani cu voce uscată. Ce gând nedemn.

Voelker strânse din buze și-și feri ochii.

Giuliani își lăsa privirea să rătăcească, pentru câteva clipe, pe fereastră, sprijinindu-și coatele de lemnul lustruit al biroului. Voelker avea, desigur, dreptate. Viața ar fi fost neîndoielnic mai simplă dacă Emilio ar fi fost martirizat și basta. Acum, aflată în atenția publicului și cu aducerea-aminte reactivată, Societatea trebuia să cerceteze motivele pentru care misiunea eșuase... Giuliani își frecă fața cu palmele și se ridică.

— Emilio și cu mine ne știm de mult, Voelker. E un om bun.

— E o curvă, zise Voelker cu precizie potolită. A omorât un copil. Ar trebui pus în lanțuri.

Voelker îl urmări pe Giuliani cum se învârte prin cameră, cum ridică obiecte și le lasă la loc fără să se uite, de fapt, la nimic.

— Măcar are decența de a vrea să plece. Lăsați-l... înainte să aducă și mai multă atingere Societății.

Giuliani se opri din măsurat încăperea cu pasul și se uită la Voelker.

— N-o să-l excomunicăm. Chiar dacă și el vrea asta, e greșit. Și, mai la obiect, n-o să meargă. Este unul dintre ai Noștri în ochii lumii, dacă nu și într-ai noștri.

Se apropie de fereastră și privi lung mulțimea de reporteri și de simpli curioși.

— Iar dacă media se complăce în speculații și supoziții fără fond, o să le spunem pe nume, zise Părintele General cu vocea sa ușor ironică, ce fusese spaima atâtor studenți. Își întoarse privirea rece și iscoditoare către secretar, care rămăsese pe scaun, mohorât.

— Nu sunt judecătorul lui Emilio, părinte Voelker. Nici presa nu e.

Și nici iezuitul Johannes Voelker nu era.

Își încheiară întâlnirea cu una-două remarci politicoase, dar bărbatul mai tânăr plecă știind că sărise calul, atât politic, cât și spiritual. Voelker era eficient și inteligent însă, atipic pentru un iezuit, avea o minte polarizată: totul era alb sau negru, virtute sau păcat, Noi împotriva Lor.

Totuși, credea Giuliani, asemenea oameni puteau fi de folos.

Părintele General se așează la birou și începuse să frământa între degete un *stylus*. Reporterii credeau că lumea are dreptul să știe. Vincenzo Giuliani nu simțea nicio nevoie să dea credit acestei iluzii. Pe de altă parte, mai era și întrebarea: ce-i de făcut în privința Rakhatului? Și simțea un imbold să-l determine pe Emilio să mărturisească. Nu era prima dată când iezuiții întâlniseră o cultură extraterestră și nici prima misiune care se sfârșise prost, iar Sandoz nu era primul preot care adusese rușine asupra umanității. Întreaga chestiune era regretabilă, dar se putea, în cele din urmă, ierta.

Poate fi recuperat, socoti cu încăpățănare Giuliani. N-avem așa de mulți preoți ca să-l măturăm ca pe un lucru inutil. Este dintre ai Noștri, la naiba. Și cu ce drept declaram noi că misiunea a fost un eșec? Poate că sămânța a fost plantată. Dumnezeu știe.

Chiar și așa, acuzațiile împotriva lui Sandoz și ale celorlalți erau foarte grave.

Personal, Vincenzo Giuliani se simțea înclinat să creadă că misiunea începuse greșit încă de la lansare, cu decizia de a implica și femei. O fisură în disciplină chiar de la început, cugetă el. Pe atunci erau alte vremuri.

Chibzuind asupra aceleiași probleme, în timp ce se întorcea în chilia sa lipsită de lumina zilei, din partea estică a Inelului Roman, John Candotti dezvoltase o teorie a sa în privința felului în care lucrurile ajunseseră să meargă rău. Misiunea, credea el, eșuase probabil din cauza unor decizii logice, rezonabile și gândite atent, care părușeră fiecare, la vremea lor, idei bune. Ca în cazul celor mai multe dezastre colosale.

2. RADIOTELESCOPUL ARECIBO, PUERTO RICO

februarie 2019

— Jimmy, tocmai am auzit că ți-au repartizat un vultur! șopti Peggy Soong, și așa se făcu primul pas către misiunea de pe Rakhat. O să cooperezi?

Jimmy Quinn continuă să se deplaseze pe lângă șirul de automate, selectând *arroz con pollo*, un recipient cu supă de fasole și două sandviciuri cu ton. Era absurd de înalt, procesul de maturizare se încheiase abia la douăzeci și șase de ani, dar părea încă neterminat și îi era încontinuu foame. Se opri ca să culeagă două cutiute cu lapte și vreo două prăjiturile, apoi verifică suma de plată.

— Dacă vei coopera, o să ne fie mai greu nouă, celorlalți, zise Peggy. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Jeff.

Jimmy se îndreptă spre o masă ce avea un singur scaun liber și lăsă tava jos. Peggy Soong se postă lângă el și-o pironi cu o privire pătrunzătoare pe femeia așezată de cealaltă parte a mesei. Femeia consideră că terminase cu prânzul. Peggy dădu ocol mesei și se așeză pe locul caldut încă. Nu făcu, o vreme, decât să-l urmărească pe Jimmy cum bagă în gură grămjăoare de orez și pui, minunându-se de câtă mâncare îi trebuia. Factura la băcănie îi scăzuse cu 75 de procente de când îi făcuse vânt din casă.

— Jimmy, zise în cele din urmă, nu poți să eviți așa ceva. Dacă nu ești cu noi, ești împotriva noastră.

Încă șoptea, dar în voce nu era pic de blândețe.

— Dacă nu cooperează nimeni, nu pot să ne dea afară pe toți.

Jimmy îi susținu privirea cu ochii săi albaștri și calmi; ai ei erau negri și provocatori.

— Nu știi, Peggy. Cred că ar putea, probabil, să înlocuiască toată echipa în două săptămâni. Știu un tip din Peru care mi-ar lua slujba pentru jumătate din cât câștig eu. Jeff a primit recomandări bune când a plecat.

— Și tot nu-i angajat! Fiindcă i-a dat vulturului tot ce-a avut.

— N-o să decid eu, Peggy, doar știi.

— Rahat!

Câțiva oameni înălțară privirile. Se aplecă spre el, peste masă, șoptind iarăși.

— Nu ești o marionetă. Toată lumea știe că l-ai ajutat pe Jeff de când l-au concediat. Dar toată chestia, aici, e să-i oprim să ne sugă sângele, nu să ne ocupăm de vic-time după ce s-a întâmplat deja. De câte ori trebuie să-ți explic?

Peggy Soong se trase brusc în spate și-și feri privirea, încercând să înțeleagă ce-i cu oamenii care nu pricep că sistemul îi face țândări. Jimmy nu știa decât să lucreze din greu și să nu facă dificultăți. Și la ce avea să-l ducă asta? Avea să-l termine.

— Tu o să decizi dacă vrei să colaborezi cu vulturul, zise cu voce uscată. Îți pot ordona, dar poți decide dacă să urmezi ordinul.

Se ridică, își strânse lucrurile de pe masă și rămase un moment nemișcată, ținându-l de sus cu privirea. Apoi îi întoarse spatele și porni spre ușă.

— Peggy!

Jimmy se ridică de pe scaun și se apropie de ea, reușind s-o atingă ușor pe umăr. Nu era arătos. Avea un nas prea lung, fără vreo formă anume, ochi prea apropiați și înfundați în orbite ca la maimuțe, un zâmbet larg și un păr roșcat, cu cârlionți întortocheați precum mângălelile pe hârtie ale unui copil; vreme de câteva luni combinația asta o fermecase prosteste.

— Peggy, dă-mi o șansă. Lasă-mă să văd dacă e vreo cale ca toată lumea să aibă de câștigat. Lucrurile nu trebuie să fie într-un fel sau altul.

— Sigur, Jimmy, zise ea.

Era un puști simpatic. Prost ca noaptea, dar simpatic. Peggy se uită la figura lui cinstită, deschisă, la mutra lui urâtică, și știi că avea să găsească el vreo motivație plauzibilă, demnă de dispreț, ca să fie băiat bun.

— Sigur, Jimmy. Așa să faci.

Un bărbat mai sensibil ar fi fost dat pe spate de o confruntare cu teribila Peggy Soong. Însă Jimmy Quinn era învățat cu femeii mărunțele și insistente, și nimic nu-i afecta apetitul; maică-sa spunea, plângându-se, că a-l hrăni, în adolescență, fusese ca și cum ai îndesa cărbuni într-un furnal. Așa că se întoarse la locul lui, pe când Peggy ieșea din cantină, și își văzu mai departe de restul mesei, în vreme ce mintea lui cântărea situația.

Jimmy nu era neghiob, dar fusese iubit de niște părinți buni și bine educat de profesori buni, iar cele două cântăreau greu în felul său obedient de a fi, care o puneau în încurcătură și o înfuria pe Peggy. Iarăși și iarăși,

pe parcursul vieții sale, autoritatea se dovedise corectă, iar deciziile luate de părinți, profesori și șefi i se păru-seră, în cele din urmă, juste. Nu era deci bucuros să-și piardă slujba de la Arecibo și să fie înlocuit cu un program de inteligență artificială, dar el singur, lăsat de capul lui, n-ar fi obiectat probabil. Nu lucra la telescop decât de opt luni — nu îndeajuns ca să se simtă stăpân pe o poziție pe care o obținuse cu noroc chior. Că doar nu studiasse astronomia așteptându-se la o slujbă palpitantă după absolvire. Cu banii era jale, iar competiția era sălbatică, dar asta era adevărat pentru aproape orice pe vremurile acelea. Mama lui — o femeie mărunțică, insistentă — îl îndemnase să studieze ceva mai practic. Dar Jimmy se ținuse cu ghearele de astronomie, argumentând că, dacă tot era să nu aibă serviciu, cum era probabil să se întâmple, statistic vorbind, putea să fie șomer într-un domeniu la alegerea sa.

Vreme de opt luni, avusese parte de luxul de a se simți răzbunat. Acum însă se părea că Eileen Quinn avusese totuși dreptate.

Strânse rămășițele prânzului, le aruncă în containerele corespunzătoare și se întoarse spre birouașul lui, sucindu-se și răsucindu-se, ca un liliac, pentru a evita cadrele ușilor, lustrele joase și conductele ce amenințau să-l pună la pământ de o sută de ori pe zi. Masa de lucru la care stătea arăta ca o strungăreață, și pentru această stare binecuvântată de fapt îi era îndatorat părintelui Emilio Sandoz, un iezuit portorican pe care i-l prezentase George Edwards. George era un inginer pensionat care lucra cu jumătate de normă și voluntar la instalația din Arecibo, făcând-o pe ghidul pentru școlari veniți în excursie și pentru turiști aflați în trecere. Soția sa, Anne, era medic la

clinica pe care o înființaseră iezuiții, împreună cu un centru comunitar, în La Perla, o mahala de lângă San Juan. Lui Jimmy îi plăceau toți trei și se ducea la San Juan cât de des îi dădea voie drumul plicticos, cu trafic aglomerat și lung de șaizeci de kilometri.

Când luase cina, în acea primă seară, cu Emilio, la reședința Edwards, Jimmy îi făcuse să râdă cu o lamentație comică despre pericolele la care era supus un tip obișnuit într-o lume construită de pitici, pentru pitici. Când se plânsese că-și zdrobea genunchii de birou de fiecare dată când se așeza, preotul se aplecase spre el, cu fața sa neobișnuită și solemnă dar cu o luminiță în ochi, și rostise domol, cu un accent aproape perfect de Dublin: „Scoati-ți, mă, năucule, sertaru-ăl din mijloc, fir-ar al naibii.“ Există o singură replică posibilă și Jimmy o furniză, cu ochii albaștri inundați de admirație irlandeză: „Dă milioane, să n-am parte!“ Schimbul de replici îi făcuse să hohotească pe Anne și George, și de atunci toți patru rămăseseră prieteni.

Amintindu-și asta, cu gura până la urechi, Jimmy deschise o linie și trimise un mesaj în sistemul lui Emilio, oferind „Bere la Claudio's, 8 P.M. RSVP¹ până la 5“, fără să se mai minuneze la ideea că avea să bea ceva într-un bar, cu un preot, o noțiune care-l lăsase inițial mut de uimire, aproape ca atunci când descoperise că și fetele au păr pubian.

Emilio trebuie să fi fost în biroul J-Center, fiindcă răspunsul apără aproape instantaneu. „Dă milioane.“

¹ Abreviere pentru „Confirmați, vă rog“.

La ora șase, în acea după-amiază, Jimmy o porni în jos printre dealurile carstice și pădurile ce înconjurau aria telescopului Arecibo către orașul de coastă cu același nume, și de acolo conduse mașina spre est, pe drumul spre San Juan. Era opt și douăzeci când găsi un loc de parcare apropiat de El Morro, o fortăreață imensă de piatră construită în secolul al șaisprezecelea și fortificată apoi cu impunătorul zid al orașului care înconjură San Juan. Atunci, ca și acum, zidul lăsa mahalaua din La Perla neprotejată, pe limba ei de nisip.

La Perla nu arăta prea rău când te aflai sus, pe zid. Casele, prăvălite câte șase sau șapte niveluri dinspre înălțimi spre nivelul mării, păreau solide și suficient de largi, până ce aflai că, la interior, erau toate separate în mai multe apartamente. *Anglos*, care aveau cât de cât bun-simț, se țineau deoparte de La Perla, dar Jimmy era mare, competent și cunoscut ca prieten al lui Emilio, așa că era salutat ici și colo în vreme ce cobora în fugă cascada de scări ce ducea spre taverna lui Claudio.

Sandoz stătea în cel mai îndepărtat ungher al barului, cu o bere înainte. Preotul era ușor de remarcat prin mulțime, chiar și fără sutană. Barbă de conchistador, piele arămie, păr negru și drept care făcea o cărare naturală în mijloc și cădea peste pomeții înalți și lați, ce se îngustau coborând spre o bărbie surprinzător de delicată. Cu oase mici, dar bine făcut. Dacă lui Sandoz i s-ar fi repartizat vechea parohie a lui Jimmy din South Boston, apariția lui exotică i-ar fi atras cu siguranță titlul care li se acorda celibatarilor atractivi de către generații după generații de fete catolice: Părintele Ce-Mai-Pierdere.

Jimmy îi făcu semn din mână lui Emilio, apoi barmanului, care răspunse la salut și o trimise pe Rosa cu încă o bere. Apucând scaunul de lemn masiv din cealaltă parte a mesei lui Sandoz și învărtindu-l cu o singură mână, Jimmy se așeză cu speteaza scaunului în față și-și sprijini de ea brațele. Îi zâmbi Rosei, care-i adusese halba, și trase o înghițitură lungă, în vreme ce Sandoz îl privea cu calm de cealaltă parte a mesei.

— Arăți ostenit, spuse Jimmy.

Sandoz ridică expresiv din umeri, devenit pe moment o bunicuță evreică.

— Și ce-i nou în asta?

— Nu mănânci destul, zise Jimmy.

Era un vechi schimb de replici de-al lor.

— Da, mami, recunosc ascultător Sandoz.

— Claudio, strigă Jimmy spre barman, adu-i omului ăstuia un sandvici.

Rosa venea deja de la bucătărie, aducând platouri cu mâncare pentru amândoi.

— Așa deci. Ai bătut atâta drum ca să mă îndopi cu pâine? întrebă Sandoz.

De fapt, Jimmy era cel care cerea mereu sandviciuri cu ton, ce se combinau bizar cu porția dublă de *bacalaitos fritos* și o jumătate de guavă în coajă. Rosa știa că preotul prefera fasolea în *sofrito*, cu garnitură de orez.

— Cineva trebuie s-o facă. Auzi, am o problemă.

— Fii fără grijă, Sparky. Am auzit că te rezolvă cu o injecție în Lubbock.

— De Niro, zise Jimmy mestecând grăbit o îmbucătură. Emilio scoase un sunet ca o alarmă de la un joc-concurs.

— Rahat. Nu-i De Niro? Stai! Nicholson! Întotdeauna îi încurc pe ăștia doi.

Emilio nu încurca niciodată pe nimeni. Cunoștea toți actorii și toate replicile din filme, încă de la *Horse Feathers*².

— OK. Fii serios zece secunde. Ai auzit vreodată de vulturi?

Sandoz se îndreptă în scaun, cu furculița în aer.

— Presupun că nu te referi la păsările mâncătoare de stârvuri. Da. Odată chiar am lucrat cu unul.

— Pe bune? zise Quinn, aplecat deasupra mâncării. Nu știam asta.

— Multe nu știi tu, puștiule, rosti Sandoz cu o tărgănare a vocii. Era John Wayne, cu doar o idee de accent spaniol, abia perceptibil, care persista în aceste transformări fulgerătoare.

Jimmy, care ignora mare parte din jocurile lingvistice ale lui Sandoz, continuă să mestece.

— Ai de gând să termini aia? întrebă, după ce mâncaseră în liniște o perioadă.

Sandoz își schimbă farfuria cu cea goală a lui Jimmy și se rezemă iarăși de zid.

— Și cum a fost? întrebă Jimmy. Să lucrezi pentru un vultur, adică. Mi-au repartizat unul la telescop. Crezi că ar trebui să cooperez? Peggy o să mă spintece dacă o fac și japonezii dacă n-o fac, așa că ce mai contează? Poate ar trebui să mă îndrept spre nemurirea intelectuală și să-mi dedic viața săracilor, care m-ar include și pe mine, după ce vulturul îmi ciugulește creierul și-mi facăștia vânt de la Arecibo.

Sandoz îl lăasă să se desfășoare. Jimmy își obținea concluziile, de obicei, vorbind, iar Sandoz era obișnuit cu reflecțiile din confesional. Se întrebă, în schimb, cum

² Comedie americană din 1923, cu frații Marx.

reuşeşte Jimmy să mânânce atât de repede şi să şi vorbească fără să i se pună vreun dumaticat în gâtleej.

— Deci, ce crezi? Ar trebui s-o fac? întrebă iarăşi Jimmy, terminându-şi berea şi curăţând cu o bucată de pâine ce mai rămăsese din *sofrito*. Îi făcu semn lui Claudio pentru încă o bere. Mai vrei una? îl întrebă pe Sandoz.

Emilio clătină din cap. De data asta, când vorbi, se auzi chiar vocea lui.

— Mai rezistă o vreme. Spune-le că vrei pe cineva bun. Până te isprăveşte vulturul, mai ai încă un ascendent. Ai ceva ce-şi doresc, nu? Odată ce te-au pus la cutie, nu mai au nevoie de tine. Şi dacă un vultur îşi face prost treaba cu tine, rămâi imortalizat în mediocritate.

Apoi dispăru iar, jenat că dăduse sfaturi, iar Edward James Olmos îşi făcu apariţia în chip de bandit *pachuco*, sâsâind *Horalé... ese*.

— Pe tine cine te-a lucrat?

— Sofia Mendes.

Sprânceană lui Jimmy se înălţă.

— Hispanică?

Surprinzător, Sandoz râse.

— Mai pe departe.

— A fost bună?

— Da. Chiar a fost. Am avut o experienţă interesantă.

Jimmy îl ținut cu privirea, bănuitor deodată. Când Emilio zicea „interesant“, era adesea un cod pentru „înfiorător“. Jimmy aşteptă o explicaţie. Însă Sandoz nu făcu decât să se cuibărească în ungherul lui şi să zâmbească enigmatic. O vreme se lăsa liniştea, iar Jimmy îşi redirecţionează atenţia spre *sofrito*. Când ridică din nou ochii, Jimmy zâmbi la rândul său. Căzut la datorie. Sandoz adoră mai rapid decât orice altă persoană pe care o ştia.